zavázal pokladnu k plnění nemocenských podpor, odvrátiti právní následky svého vlastního projevu tvrzením, že vědomě či omylem podal nesprávnou přihlášku. Přihláška je pro pokladnu směrodatným faktorem pro stanovení okruhu osob, jež jest povinna v nemoci podporovati. (Nález nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 11.057/25.)

K § 33 nem. zák. Nemocenský zákon neobsahuje ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že opominutím přihlášky pozbývá zaměstnavatel práva proti nesprávnému určení mzdové třídy se brániti. — Povinnost platiti příspěvky jakožto povinnost veřejnoprávní jest upravena § 33 nem. zák., jenž stanoví, že zaměstnavatel má příspěvky zaplatiti ve lhůtách stanovami určených. Je-li tato veřejnoprávní povinnost straně kategoricky zákonem uložena a pro její splnění určitá lhůta vytčena, a je-li s druhé strany ponechána zákonem zaměstnavateli možnost, podati kdykoli námitky proti předpisu příspěvků, nelze v tom, že zaměstnavatel této povinnosti vyhověl a příspěvky zaplatil, spatřovati uznání správnosti předpisu, jež by vylučovalo pozdější námitky proti němu. Poněvadž právě jde o plnění veřejnoprávní povinnosti, nemůže ovšem ani býti na daný případ použito analogie soukromého práva (všeob. obč. zákona). (Nález Nejv. správ. soudu z 8. dubna 1925, č. 7114/25.)

Správní řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí úřadu správního pro vadné řízení, vzniká z toho pro úřad správní podle § 6 zákona o správním soudě toliko povinnost odstraniti vady soudem vytknuté a vydati rozhodnutí nové. Nenastává mu však povinnost, aby — bylo-li jeho rozhodnutí pro vady řízení zrušeno — zjednal původní stav, zejména odčinil výkon zrušeného rozhodnutí svého, k němuž zatím již došlo, ježto stížnost k Nejv. správ. soudu podaná nemá odkladného účinku (§ 17 zák. o správním soudě), a proto i právní stav, zjednaný pravoplatným rozhodnutím úřadu správního, jest tak dlouho legální, dokud Nejvyšší správní soud nevysloví jeho nezákonnost. (Nález Nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 3825/25.)

Zásada materielní pravdy, řízení správní ovládající, ukládá úřadům správním za povinnost, aby z moci své zjišťovaly v procesu správním všechny skutkové okolnosti pro rozhodnutí závažné, jež slouží ochraně veřejných zájmů ve správním řízení zúčastněných, a aby na podkladě pomůcek a průvodů stranami produkovaných doplnily skutkovou podstatu ex officio do té míry, aby tvořiti mohla spolehlivý základ pro utvoření si konečného právního závěru o sporné věci a tím pro nalézací činnost úřadů těch. (Nález nejv. správního soudu ze dne 14. listopadu 1924, č. 19.873/24.)

Samospráva zapsaných pokladen pomocných. Zákon o zapsaných pokladnách pomocných z 16. července 1892, č. 202 ř. z., nevyhradil úřadům politickým nějakou rozhodovací moc, pokud se týče dosazování a úřadování orgánů pokladen, zejména jim neposkytl pravomoci schvalovati nebo potvrzovati funkcionáře pokladny pomocné; naprosto pak nemá cit. zákon ustanovení, jež by úřadům snad vyhražovalo nějaké rozhodování ve sporech, které vzniknou mezi orgány pokladny a jejími členy co do funkcí těch. Ingerence úřadu na takovéto vnitřní organisační záležitosti pomocné pokladny může se zakládati jen na státní moci dohlédací podle předpisů § 35 uvedeného zákona o z. p. p., resp. cit. tam §§ 19 a 20